

Dikke zwarte Finn

1

Vanuit zijn hoekje bij het raam gluurt Finn naar buiten. Zijn ogen volgen het meisje dat haar egel voedert. Mocht hij niet beter weten, zou hij denken dat ze lief was. Maar niets is minder waar. Ijskoud is ze. Een moordenaar.

Toch blijft het moeilijk te geloven. Zelfs voor Finn. Hij, die met eigen ogen moest zien hoe zijn papa werd doodgeslagen. Wanneer hij nu naar haar kijkt, lijkt ze zo aardig. Ze streelt het buikje van de egel. Het dier geniet duidelijk.

Verderop beginnen de vogels aan hun dagelijkse concert. Zo lokken ze het meisje. Ook hen behandelt ze als prinses. Elke dag vers water en het beste zangzaad. Ze komen ervoor op haar hand zitten.

En dan is er nog koning kat. Die heeft het helemaal voor elkaar. Hij mag binnen op een kussen liggen. De hele dag lang. Hij verroert zich enkel als er wat te eten valt.

‘Emma!’

Emma zet de egel weer op de grond en komt naar binnen.

‘Ja, mama?’ roept ze, de deurbel nog in haar hand.

‘We eten over vijf minuutjes. Was jij je handen?’

‘Goed, mama,’ zegt Emma en ze stroopt haar mouwen op.

Dan glijdt haar blik langs het raam. Emma’s ogen blijven steken bij de plek waar Finn zit. Het is alsof elk spiertje in haar lichaam verstijft.

‘Papa, kom snel,’ roept ze. ‘Een dikke, vette!’

Haar schreeuw geeft Finn koude rillingen.

Dik? Vet? Ik? denkt Finn. Zijn ogen wippen naar zijn spiegelbeeld in het raam. Hij bekijkt zichzelf vluchtig. 'Ik ben toch niet dik? Potig en gespierd, dat wel. Maar dik? Nee.'

Wanneer Emma's papa komt aanhollen met zijn schoen in de hand, weet Finn hoe laat het is. Hij laat zich zakken en propt zich door de spleet in het raamkozijn.

'Sla hem dood!' hoort hij Emma nog zeggen. Met moeite geraakt hij door de enge kier naar buiten. Misschien had hij die laatste bromvlieg toch maar beter niet gegeten ...

2

Bijna onderging Finn hetzelfde lot als zijn papa. Hij kan maar beter weggaan. De volgende keer zal het misschien niet zo goed aflopen. Het is jammer, want dit is zijn thuis. De plek waar hij als uk is komen aanwaaien. Daar heb je Marie. Finn heeft tientallen zussen. Marie is de kleinste van de hoop. Misschien net daarom is ze zijn favoriete zus.

'Hey Finn, alles oké?' vraagt ze.

'Ja hoor,' liegt Finn. Als grote broer zal hij niet toegeven dat hij staat te rillen van angst.

Marie sluipt voort in de richting van het huis.

'Zus, waar ga je heen?'

'Waar denk je? Naar een plaats waar het windstil is, natuurlijk.'

'Blijf hier, Marie. Het is daar gevaarlijk. Dat weet je.'

'Begin je nu weer met die verhalen over die mensen,' zucht Marie.

'Het zijn geen verhalen. Het is de waarheid. Onze papa ...'

'Ja, ja ...'

En weg is ze.

Finn's hart gaat wild tekeer. Hij moet zijn zus achterna. Ze loopt gevaar! Maar wat dan? Als hij haar volgt, loopt hij zelf gevaar. Het kan zijn dood betekenen.

Marie verliezen lijkt hem nog erger. Hij kan niet anders dan haar volgen.

Bevend kruipt hij naar binnen. Marie is nergens meer te bespeuren.

Als een gek gaat Finn op zoek.

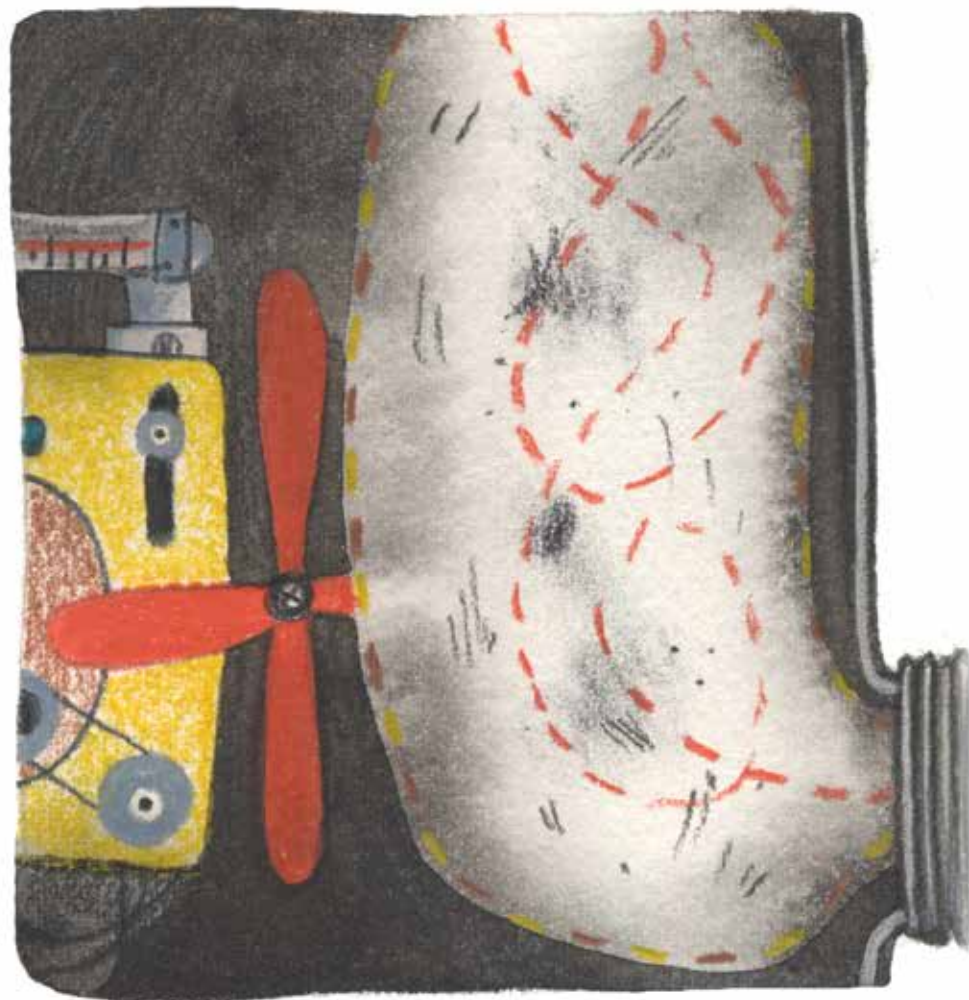
Hij hoort geschreeuw.

'Nee, niet weer één!'

Emma ziet Marie. Marie kan geen kant meer op. Dan hoort Finn plots een akelig geluid. De moordmachine, flitst het door zijn kop.

Meteen blijft Finn stokstijf staan. Wat hij ziet, doet zijn hart bijna overslaan van angst.

Marie verdwijnt in een lange, glanzende buis ...

Hoewel het hem bijna zijn leven heeft gekost, is Finn erin geslaagd Marie te redden. Ze heeft er niets aan overgehouden. Al loopt ze wat vreemd op dit moment. Voor Finn is het genoeg geweest. Het moorden moet stoppen. Iemand moet het doen ophouden.

Die iemand ben ik, denkt Finn.

Maar hoe kan hij, kleine onbenullige Finn, nu voor vrede zorgen?

Hij woelt, draait en keert, maar van slapen komt niets in huis. Er moet een manier zijn, denkt Finn. Als Emma van egels, vogels en katten houdt, waarom dan niet van ons? We hebben het meisje toch niets misdaan?

Hij moet uitzoeken waarom Emma hen zo haat.

Finn zal het slim moeten aanpakken. Langsgaan wanneer ze alleen is. Zo kan niemand haar helpen. Dan loopt hij geen gevaar.

Op een afstand houdt hij het huis in de gaten. Zodra Emma's mama en papa vertrekken, grijpt hij zijn kans.

Finn sluipt moedig naar binnen, op zoek naar Emma.

Ze zit in een hoekje op de grond. Ze speelt met haar pop.

Haar vrolijke stem stekt wanneer ze Finn opmerkt.

Het is alsof ze ter plekke bevriest.

Nog voor Finn een woord kan uitbrengen, begint ze weer te gillen.

'Hey,' roept Finn uit volle borst. Maar zijn stemmetje verdrinkt in haar schreeuw.

Nooit eerder was hij zo bang. Hij wil weg! Maar als hij nu vertrekt, zal hij nooit weten waarom Emma hem zo haat. Haar grote ogen prikken Finn aan de grond. Hij krijgt geen woord gezegd.

Dan klimt Emma op een stoel en begint te huilen.

'W ... waarom huil je nu?' vraagt Finn moedig.

'Ga weg, eng schepsel,' snikt ze.

'Eng? Ik?'

'Waarom gaat hij nu niet weg?'

'Ik wil gewoon met je praten,' zegt Finn.

Maar Emma hoort niet wat Finn zegt.

'Waarom weer zo'n dikke, zwarte ...'

Daar begint ze weer over dat dik zijn, denkt Finn.

Hij weet genoeg. Vanaf nu gaat hij op dieet.

'Harige, vieze ...' gaat Emma voort.

'Hoor eens,' zegt Finn boos. 'Dat ik vies ben, is jouw schuld. Ik moest mijn zusje uit de moordmachine redden.'

'Mama,' snottert Emma, 'waar ben je? Ik ben zo bang.'

'Waarom ben jij bang? Wij zijn doodsbang van jou.'

Je papa mept ons dood en je mama zuigt ons op in de moordmachine. Als er iemand bang moet zijn, ben ik het.'